

rolig for Forholdene her i Kjøbenhavn, thi i den Embedsmand, der stod i Spidsen for dem, den Embedsmand, der døde for egen Gaand, havde man en sikker Garanti for, at alt var, som det burde være. Men naar det nu viste sig, at Justitsministeren i saa Henseende havde taget fejl, synes jeg, at der maatte være endnu større Grund til at være varsom med Ansættelsen af ny Personer. Nu ved jeg vel, at den højtærede Justitsminister en Gang i Rigsdagen har udtalt, at han ikke havde stor Fidsus til den offentlige Mening og overhovedet tvivlede om, at der fandtes en saadan. Men jeg tror dog at kunne konstatere, at der i denne Sag har været en sjælden Enighed i den offentlige Mening i Kjøbenhavn. Jeg kan saaledes først nævne, at hele Pressen uden Hensyn til Partifarve har været enig om at forlange, at der skulde ryddes ganske alvorlig op i denne Sag, hvilket er af den allerstørste Betydning, da der sikkert ikke er noget Omraade, hvor der kan drives større Vilskaarlighed end paa dette. Dernæst har der paa et stort offentligt Møde, foranstaltet af en Forening, der har denne særlige Sag til Opgave, været fuldstændig Enstemmighed om at ønske en saadan Kommissionsundersøgelse af disse Forhold. Endvidere har Kjøbenhavns Borgerrepræsentanter enstemmig vedtaget at anmode Justitsministeren om at foranstalte nedat en Kommission. Naar den offentlige Mening giver sig et saa enstemmigt Udslag som i dette Tilfælde, og Begivenhederne i øvrigt bekræfter de Aelser, man har haft, tror jeg, dette maa være en betydelig Grund for Justitsministeren til at saa hele denne Sag gjort til Genstand for Undersøgelse i en Kommission. Naar jeg særlig har tilladt mig at gøre mig til Talsmand for denne Sag ved Finanslovens første Behandling, er det, fordi den Klasse af Samfundsborgere, Arbejderne, for hvilken jeg særlig føler mig som Repræsentant, i høj Grad berøres af det Forhold, hvorom der er Tale. Det er sikkert, at Arbejdernes Døtre i langt højere Grad ere udsatte for at blive fortrængede end de velhavende Klases Døtre, idet disse kunne være undergivne en hel anden Opdragelse, leve under andre Forhold, og ikke ere udsatte for saa store Fristelser, ligesom man i Reglen, selv om Forholdene ere flette, ikke tillader sig de samme Friheder over for dem, som over for de fattige Kvinder. Naar man saa ser paa Kvindernes Levevilkår, saaledes som de have udviklet sig i Tidens Løb, er der ganske særlig Grund til at ønske, at der er saa stor Garanti som muligt, for at ingen ligefrem af Politiet Løstes ud paa disse

Baner. Det kan hele Befolkningen forlange i den almindelige Morals og Sædeligheds Navn, men det kan Arbejderklassen særlig forlange for at værne dem af deres Døtre, de ere nødt til at sende ud paa Arbejdsmarkedet for at kunne ernære sig selv. Jeg haaber derfor, at den højtærede Justitsminister vil tage denne Sag under velvillig og, maa jeg tilføje, hurtig Overvejelse, idet det er sikkert, at man fra alle Sider ønsker, at denne Sag maa blive alvorlig undersøgt.

Trier: Jeg har et Par Bemærkninger at gøre til de Svar, jeg har saaget paa mine forskellige Forspørgsler. Den højtærede Justitsminister saa i det Tilfælde, jeg havde fremdraget, i hvilket en Kommune ikke havde været i Stand til at skaffe noget Tilsyn med sine Plejebørn, en Betrættelse paa, at Forholdene i den Henseende vare, saaledes som det kunde ønskes, efter som det var det første og det eneste Tilfælde af den Art, der forelaa siden 1888. Jeg tror ikke, at det er afgørende, at et saadant Tilfælde ikke har foreligget officielt tidligere. Det er først ved den i Aar gennemførte Lov, at det er gjort Kommunerne til en Pligt at gøre Indberetning til Overøvrigheden om, hvordan Tilsynet med Plejebørn er ordnet. Der har altsaa i Virkeligheden kunnet være mangfoldige Tilfælde af den Art, der ikke foreligge officielt dokumenterede, og Folk, som mene at kende Forholdene rundt omkring i Landet til Bunds, have ogsaa udtalt, at der efter deres Formening har været mange Tilfælde, i hvilke Kommunen ikke var i Stand til at skaffe det Tilsyn til Beje, som Loven forudsætter, at Plejebørn skulle undersøges. Jeg antager, at som Loven nu er indrettet, vil den give Vejledning til at tilvejebringe en Statistik ogsaa i den Henseende. Naar der nemlig i Lovens § 3 staar, at Kommunalraadene gøre Indberetning til Overøvrigheden om den Maade, hvorpaa Tilsynet er ordnet, antager jeg, at derunder ogsaa maa indbefattes de Tilfælde, hvor der intet Tilsyn er — det er jo ogsaa en Maade, hvorpaa Tilsynet er ordnet — saaledes at det i Aarens Løb vil vise sig, hvorvidt det er rigtigt — som ønskeligt var — hvad den højtærede Justitsminister har hævdet, eller — hvad jeg er bange for — hvorvidt Folketinget har haft Ret i den Frugt, der er kommen til Orde her i denne Anledning. Dernæst har jeg en Bemærkning at rette til den højtærede Indenrigsminister. Han fremsatte som Grund til, at kun Danmarks Afholdsforening og ingen andre Afholdsforeninger har kunnet saa Statstilskud, at der til de andre Afholdsforeninger var